

GUILLAUME
MUSSO

ΕΝΑ

ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ

ΣΤΟ

ΠΑΡΙΣΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Μετάφραση:
Γιώργος Ξενάριος

ΚΛΕΙΔΑΡΙΟΜΟΣ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

*Στην καρδιά του χειμώνα, μάθαινα επιτέλους
πως έκρυβα μέσα μου ένα ανίκητο καλοκαίρι.*

Αλμπέρ ΚΑΜΥ

Το μικρό αγόρι

Λονδίνο, ένα Σάββατο πρωί.

Δεν το ξέρεις ακόμη, μα σε λιγότερο από τρία λεπτά θα ζήσεις μια από τις μεγαλύτερες δοκιμασίες της ζωής σου. Μια δοκιμασία που δεν την είχες προβλέψει, η οποία θα σου αφήσει βαθύ τραύμα και θα σε σημαδέψει ανεξίτηλα, σαν πυρακτωμένο σίδερο στο τρυφερό σου δέρμα.

Προς το παρόν όμως περιδιαβαίνεις ακόμα ήρεμη τη στοά με τα μαγαζιά που μοιάζει με αρχαίο αίθριο. Μετά από δέκα συνεχόμενες μέρες βροχή, ο ουρανός είναι και πάλι γαλανός, ενώ οι ηλιαχτίδες που κάνουν την τζαμαρία να λαμπυρίζει σου φτιάχνουν τη διάθεση. Για να γιορτάσεις την άνοιξη που μπαίνει, αγόρασες εκείνο το κόκκινο φουστανάκι με τα άσπρα πουά που σου έκλεινε το μάτι εδώ και δεκαπέντε μέρες. Νιώθεις ανάλαφρη, χαρούμενη. Η μέρα σου προδιαγράφεται υπέροχη: Πρώτα θα φας με την Τζουλ, την κολλητή σου, μετά θα πάτε μαζί για μανικιούρ, μετά σε κάποια έκθεση στο Τσέλσι και το βράδυ είναι η συναυλία της PJ Harvey στο Μπρίξτον.

Ήρεμη πλεύση στους γλυκούς μαιάνδρους της ζωής σου.

Μόνο που ξαφνικά τον βλέπεις.

*

Είναι ένα ξανθό αγοράκι με τζιν σαλοπέτα και μπλε παλτουδάκι με κουκούλα. Ηλικία γύρω στα δύο. Μεγάλα φωτεινά, γελαστά μάτια, που λάμπουν πίσω από χρωματιστά γυαλιά. Λεπτά χαρακτηριστικά κι ένα στρογγυλό μωρουδίστικο προσωπάκι, στεφανωμένο από μικρές ξανθωπές μπουκλίτσες, σαν ένα δεμάτι άχυρα που το φωτίζει ο καλοκαιρινός ήλιος. Το κοιτάς εδώ και ώρα, από μακριά, μα όσο το πλησιάζεις τόσο περισσότερο σε μαγεύει το πρόσωπό του. Ένας τόπος παρθένος κι ακτινοβόλος, που το κακό κι ο φόβος δεν έχουν προλάβει ακόμη να τον μολύνουν. Στο μουτράκι αυτό βλέπεις μόνο καλά: τη χαρά της ζωής, την καθαρή, ατόφια ευτυχία.

Τώρα σε κοιτάζει κι αυτός. Ένα χαμόγελο, αθώο κι ένοχο μαζί, φωτίζει το πρόσωπό του. Περήφανος, σου δείχνει το μικρό μεταλλικό αεροπλανάκι που κουνάει πάνω από το κεφάλι του, ανάμεσα στα παχουλά δαχτυλάκια του.

«Βρουμμμ...»

Κι ενώ του ανταποδίδεις το χαμόγελο, ένα παράξενο συναίσθημα σου σφίγγει την καρδιά. Το αργό δηλητήριο ενός άγνωστου, σκοτεινού συναισθήματος δηλητηριάζει όλη σου την ύπαρξη και σε βυθίζει σε μια καινούρια, άγνωστη θλίψη.

Το πιτσιρίκι έχει ανοίξει την αγκαλιά του και έχει αρχίσει να τρέχει γύρω από το πέτρινο σιντριβάνι, που τα νερά του χορεύουν κάτω από τον θόλο της στοάς. Για μια στιγμή ξεγελιέσαι και νομίζεις πως τρέχει καταπάνω σου και θα ορμήσει στην αγκαλιά σου αλλά...

«Μπαμπά, μπαμπά! Με είδες που κάνω αεροπλανάκι;»

Σηκώνεις τα μάτια, και το βλέμμα σου συναντάει τη ματιά του άντρα που πιάνει το παιδί στον αέρα. Μια παγωμένη μαχαιριά σκίζει στα δυο το κορμί σου, η καρδιά σου σταματάει να χτυπάει.

Τον άντρα αυτόν τον ξέρεις. Πριν από πέντε χρόνια ζήσατε μια ερωτική ιστορία που κράτησε πάνω από έναν χρόνο. Για χάρη του έφυγες από το Παρίσι, πήγες στο Μανχάταν κι άλλαξες δου-

λειά. Μάλιστα για έξι μήνες προσπαθούσατε να κάνετε ένα παιδάκι, που όμως δεν ήρθε ποτέ. Και μετά ο άντρας αυτός γύρισε στην πρώην γυναίκα του, με την οποία είχε ήδη ένα παιδί. Έκανες ό,τι ήταν δυνατό για να τον κρατήσεις, μα δεν στάθηκε αρκετό. Εκείνη την περίοδο πόνεσες πολύ και, μολονότι νόμιζες πως είχες γυρίσει σελίδα, σήμερα που τον συνάντησες η καρδιά σου ράγισε πάλι.

Τώρα καταλαβαίνεις καλύτερα γιατί τaráχτηκες. Σκέφτεσαι πως το παιδί αυτό θα μπορούσε να 'ταν το δικό σας παιδί, πως *θα έπρεπε* να 'ναι το δικό σας παιδί.

Ο άντρας σε αναγνώρισε αμέσως, αλλά δεν προσπάθησε ν' αποφύγει το βλέμμα σου. Από τη λυπημένη έκφραση στο πρόσωπό του καταλαβαίνεις πως κι αυτός αιφνιδιάστηκε όσο εσύ, είναι αμήχανος, σαν να ντρέπεται λιγάκι. Νομίζεις πως θα 'ρθει να σου μιλήσει, μα εκείνος, σαν παγιδευμένο ζώο, για να προστατέψει το παιδάκι του, σου γυρνάει βιαστικά την πλάτη.

«Έλα, Ζοζέφ, άντε, πάμε.»

Κι ενώ πατέρας και γιος απομακρύνονται, εσύ δεν πιστεύεις στ' αυτιά σου: Ένα από τα ονόματα που συζητούσατε να δώσετε στο παιδί ήταν και το «Ζοζέφ». Τα μάτια σου θολώνουν, νιώθεις χαμένη, παρατημένη, μονάχη. Μια βαριά κούραση έχει καθίσει πάνω σου και σε κρατάει ακίνητη στο ίδιο σημείο για πολλά λεπτά, αποσβολωμένη, πετρωμένη, μ' έναν κόμπο στον λαιμό.

*

Με μεγάλη δυσκολία φτάνεις στην έξοδο του καταστήματος. Τα αυτιά σου βουίζουν, οι κινήσεις σου είναι μηχανικές, τα χέρια και τα πόδια σου ζυγίζουν εκατό κιλά. Στο Σεντ Τζέιμς Παρκ καταφέρνεις να σηκώσεις το χέρι σου για να καλέσεις ένα ταξί, αλλά στη διαδρομή τρέμεις, παλεύεις με τις σκέψεις σου, που σε ρωτάνε επίμονα τι σου συμβαίνει.

Μόλις κλείσεις πίσω σου την πόρτα του σπιτιού, πας αμέσως να γεμίσεις την μπανιέρα. Στην κρεβατοκάμαρα δεν ανάβεις τα φώτα. Ντυμένη, σωριάζεσαι στο κρεβάτι σου. Μένεις ακίνητη. Στο μυαλό σου στριφογυρίζει η εικόνα του μικρού παιδιού που κάνει αεροπλανάκι και, μετά από λίγο, όλη η απελπισία που ένιωσες μόλις είδες τον παλιό σου εραστή μεταμορφώνεται σε μια τρομερή αίσθηση κενού, σε μια απουσία που σε σφίγγει στο στήθος. Βεβαίως βάζεις τα κλάματα, μα σκέφτεσαι πως τα δάκρυα αυτά είναι κάθαρση, ότι όλα αυτά είναι ένα ξέσπασμα και σε λίγο θα τελειώσουν. Μόνο που ο πόνος γίνεται πιο βαθύς, φουσκώνει, ξεσπάει πάνω σου σαν τεράστιο κύμα και σε παρασέρνει –εσένα και το λιμάνι σου μαζί–, φέρνοντας στο προσκήνιο χρόνια ολόκληρα ματαιώσεων, μνησικακίας, διαψευσμένων ελπίδων. Οι πληγές που νόμιζες πως είχες γιατρέψει ξανάρχισαν να ματώνουν.

Μετά από λίγο η λερναία ύδρα του πανικού, παγωμένη, σέρνεται στα μέλη σου. Σηκώνεσαι πάνω μ' ένα πήδημα. Η καρδιά σου πάει να σπάσει. Πριν από λίγα χρόνια ξανάζησες ένα παρόμοιο επεισόδιο, και το πράγμα δεν είχε καλό τέλος. Όσο όμως και να το σκέφτεσαι, δεν μπορείς να αποτρέψεις το αναπότρεπτο. Τρέμεις, οι σπασμοί δεν λένε να σταματήσουν, παραπατώντας πας στο μπάνιο.

Το φαρμακείο του σπιτιού. Τα μπουκαλάκια με τα φάρμακα. Ξαπλώνεις στην ξεχειλισμένη μπανιέρα, χωρίς καν να έχεις βγάλει όλα σου τα ρούχα. Το νερό είναι πολύ κρύο –ή πολύ ζεστό, δεν καταλαβαίνεις, ούτε που σε νοιάζει. Στο στήθος σου, μια τανάλια. Στην κοιλιά σου, μια άβυσσος. Μπροστά σου, ένας ορίζοντας κατάμαυρος, για πάντα σβησμένος από τη θλίψη.

Ούτε ου η ίδια δεν είχες καταλάβει πώς έφτασες σ' αυτό το σημείο. Τα τελευταία χρόνια, είναι αλήθεια, ήσουν λίγο χαμένη, ξέρεις άλλωστε από καιρό ότι η ζωή είναι πολύτιμη και εύθραυστη. Δεν το περίμενες όμως να ταραχείς τόσο πολύ σήμερα. Κυρίως όμως δεν ήξερες πως μέσα σου κυλούσε ένας χείμαρρος από

λάσπη. Μια μαυρίλα, ένα δηλητήριο, τόση μιζέρια. Και μαζί, ένα μόνιμο συναίσθημα μοναξιάς, που ξύπνησε ξαφνικά μέσα σου και σε τρόμαξε.

*

Τα κουτιά με τα φάρμακα επιπλέουν στην επιφάνεια του νερού σαν ιστιοφόρα που δεν σαλπάρουν λόγω άπνοιας. Τα ανοίγεις και καταπίνεις τα χάπια με τις χούφτες. Μα ούτε αυτό είναι αρκετό. Πρέπει να φτάσεις τα πράγματα ως το τέλος. Γι' αυτό βγάζεις τη λάμα από το ξυραφάκι που είναι ακουμπισμένο στο χείλος της μπανιέρας και χαιδεύεις με αυτή τους καρπούς σου.

Πάλεψες σκληρά, σήμερα όμως νιώθεις αδύναμη, γιατί ο εχθρός σου σε ξέρει καλύτερα απ' ό,τι εσύ τον εαυτό σου και δεν σε έχει αφήσει να πάρεις ανάσα. Καθώς πλησιάζεις την κόψη της λάμας στις φλέβες σου, ξανασκέφτεσαι, με κάποια ειρωνεία, τη χαρά που αισθάνθηκες σήμερα το πρωί βλέποντας τον ήλιο από το παράθυρό σου.

Ύστερα έρχεται εκείνη η παράξενη αλλά κατευναστική στιγμή που ξέρεις πως το παιχνίδι έχει κριθεί και πως το ταξίδι χωρίς επιστροφή έχει για σένα ξεκινήσει. Υπνωτισμένη, παρατηρείς το αίμα σου να αραιώνει μες στο νερό σχηματίζοντας πανέμορφα αραβουργήματα. Και καθώς νιώθεις να φεύγεις, σκέφτεσαι πως έτσι τουλάχιστον θα σταματήσεις να πονάς –κι αυτό, εκείνη τη στιγμή, είναι το πιο σημαντικό πράγμα στον κόσμο.

Κι ενώ σε παίρνει ο διάβολος και σε παρασύρει στις δηλητηριώδεις αναθυμιάσεις του, σου ξανάρχεται στο μυαλό η εικόνα του μικρού αγοριού. Το βλέπεις σε μια παραλία που θα μπορούσε να είναι στην Ελλάδα ή στη νότια Ιταλία. Είσαι πολύ κοντά του. Τόσο, που μπορείς να νιώσεις στο κορμί του τη μυρωδιά της άμμου, του σταριού, μια μυρωδιά κατευναστική, σαν το αεράκι τα βράδια του καλοκαιριού.

Όταν σηκώνει το κεφάλι του προς το μέρος σου, ξαναβλέπεις συγκινημένη το όμορφο προσωπάκι του, την ανασηκωμένη μυτούλα και τα δοντάκια του, που κάνουν το χαμόγελό του ακαταμάχητο. Να 'τος λοιπόν ξανά που ανοίγει τα χεράκια του κι αρχίζει να τρέχει γύρω σου.

«Μαμά, κοίτα, κάνω αεροπλανάκι!»

ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΑ

Τρίτη 20 Δεκεμβρίου

1

Το σύνδρομο του Παρισιού

Paris is always a good idea.

Όντρεϊ ΧΕΠΜΠΟΡΝ

1.

Ρουασί-Σαρλ-ντε-Γκολ, αφίξεις.

Ένας από τους ορισμούς της κόλασης επί της γης.

Στην αίθουσα ελέγχου διαβατηρίων εκατοντάδες επιβάτες συνωστίζονται σχηματίζοντας μια τεράστια ουρά που συσπάται και φιδοσέρνεται σαν παχύσαρκος βόας. Ο Γκασπάρ Κουτάνς σήκωσε το κεφάλι του και κοίταξε τις καμπίνες από πλεξιγκλάς, αραδιασμένες μπροστά του σε απόσταση είκοσι μέτρων. Πίσω από τα γκισέ δύο αστυνομικοί όλοι κι όλοι προσπαθούσαν να ελέγξουν το τεράστιο κύμα επιβατών. Ο Γκασπάρ αναστέναξε αγανακτισμένος. Κάθε φορά που πατούσε το πόδι του σ' αυτό το αεροδρόμιο, αναρωτιόταν πώς οι υπεύθυνοι ανέχονταν αυτή την κατάσταση: να βγάξει η Γαλλία προς τα έξω μια τόσο απαίσια εικόνα και με τόσο καταστροφικά αποτελέσματα.

Ξεροκατάπτε. Σαν να μην έφταναν όλα αυτά, εκεί μέσα έκανε αφόρητη ζέστη. Ο αέρας ήταν ζεστός και υγρός, βαρύς, βρομοκοπούσε ιδρώτα. Στάθηκε ανάμεσα σ' έναν νεαρό με εμφάνιση μηχανόβιου και σε μια παρέα Ασιάτες. Παντού ένιωθες την ένταση: με τη διαφορά της ώρας και μετά από ένα ταξίδι δέκα δεκαπέντε ω-

ρών, οι επιβάτες, πραγματικά ζόμπι, ανακάλυπταν οργισμένοι ότι ο σταυρός του μαρτυρίου τους δεν είχε τελειώσει ακόμη.

Ο γολγοθάς του άρχισε με την προσγείωση του αεροπλάνου. Μπορεί η πτήση του από το Σιάτλ να έφτασε στην ώρα της –το αεροσκάφος προσγειώθηκε λίγο πριν από τις εννιά το πρωί–, αλλά αναγκάστηκαν να περιμένουν περισσότερο από είκοσι λεπτά μέχρι να προσεγγίσουν τη φυσούνα για να μπορέσουν να βγουν από το αεροπλάνο. Μετά ακολούθησε μια ατέλειωτη πορεία σε παμπάλαιους διαδρόμους, συνδυασμένη μ’ ένα άκρως εκνευριστικό κυνήγι θησαυρού για να εντοπίσεις και να διαβάσεις τις δυσανάγνωστες πινακίδες και τις ηλεκτρονικές αναρτήσεις, κινδυνεύοντας να σπάσεις το πόδι σου σε μια χαλασμένη κυλιόμενη σκάλα ή να πάθεις κάταγμα από το στριμωξίδι στο τρενάκι ή στο λεωφορείακι που σε έφερνε σ’ αυτή τη φρικώδη αίθουσα αναμονής, όπου ένιωθες σαν πρόβατο επί σφαγή. Καλώς ορίσατε στη Γαλλία!

Με το σακ βουαγιάζ του στον ώμο, ο Γκασπάρ ήταν κάθιδρος. Είχε την εντύπωση ότι είχε περπατήσει πάνω από τρία χιλιόμετρα από τη στιγμή που βγήκε από το αεροπλάνο. Κατάκοπος κι απογοητευμένος, αναρωπιόταν τι στον διάολο γύρευε εκεί. Γιατί κάθε χρόνο επέβαλλε στον εαυτό του αυτή την τιμωρία, να πηγαίνει στο Παρίσι και να κλείνεται έναν μήνα για να γράψει το καινούριο του θεατρικό; Γέλασε νευρικά. Η απάντηση ήταν πολύ απλή και ακουγόταν σαν απόφθεγμα: *Η τέχνη του γράφειν σε εχθρικό περιβάλλον*. Κάθε χρόνο, την ίδια ημερομηνία, η Κάρεν, η ατζέντισσά του, του νοίκιαζε ένα σπίτι, διαμέρισμα ή μονοκατοικία, στο οποίο μπορούσε να δουλέψει με την ησυχία του. Ο Γκασπάρ σχαινόταν τόσο πολύ το Παρίσι –ειδικά την περίοδο των Χριστουγέννων–, που του ήταν πολύ εύκολο να μείνει μέσα κλεισμένος είκοσι τέσσερις ώρες το εικοσιτετράωρο. Το αποτέλεσμα ήταν το θεατρικό να γράφεται σχεδόν από μόνο του. Σε κάθε περίπτωση, το κείμενο του ήταν πανέτοιμο στα τέλη Γενάρη.

Η ουρά λιγότευε μεν αλλά απελπιστικά αργά. Η αναμονή είχε μετατραπεί σε δοκιμασία. Ενθουσιώδη πιτσιρίκια έκαναν ολάλομ ανάμεσα στις μπάρες τοιρίζοντας, ένα ηλικιωμένο ζευγάρι βαστούσε ο ένας τον άλλον για να μην πέσουν κάτω, ενώ ένα βρέφος έκανε εμετό το γάλα του στην αγκαλιά της μάνας του.

Κωλοχριστούγεννα... έβρισε από μέσα του ο Γκασπάρ, επισπνέοντας τον βρόμικο αέρα του αεροδρομίου. Βλέποντας τη δυσσάρεσκεια ζωγραφισμένη στα πρόσωπα των άτυχων συνταξιδιωτών του, θυμήθηκε ένα άρθρο που είχε διαβάσει σ' ένα περιοδικό για το λεγόμενο «σύνδρομο του Παρισιού». Κάθε χρόνο αρκετές δεκάδες Γιαπωνέζων και Κινέζων τουριστών νοσηλεύονταν στο νοσοκομείο –και αρκετοί από αυτούς επαναπατρίζονταν– εξαιτίας σοβαρών ψυχιατρικών διαταραχών που τους προκαλούσε η πρώτη επίσκεψη στην πρωτεύουσα της Γαλλίας. Με το που πατούσαν το πόδι τους σε γαλλικό έδαφος, οι τουρίστες αυτοί παρουσίαζαν διάφορα περίεργα συμπτώματα, όπως παραλήρημα, κατάθλιψη, παραισθήσεις, παρανοϊκή συνδρομή. Με τον καιρό οι ψυχίατροι βρήκαν την εξήγηση: Τα συμπτώματα οφείλονταν στη μεγάλη διαφορά ανάμεσα στην εξωραϊσμένη εικόνα που είχαν για την Πόλη του Φωτός και στην πραγματικότητα. Νόμιζαν πως θα βρουν τον θαυμαστό κόσμο της Αμελί, όπως τον περιγράφουν οι κινηματογραφικές ταινίες και οι διαφημίσεις, αλλά, αντί γι' αυτό, συναντούσαν μια πόλη σκληρή και εχθρική. Το Παρίσι των φαντασιώσεων τους –με τα ρομαντικά καφέ, τους υπαίθριους βιβλιόπώλες στις όχθες του Σηκουάνα, τον λόφο της Μονμάρτρης και το Σεν-Ζερμέν-ντε-Πρε– ερχόταν σε σύγκρουση με την πραγματικότητα: τη βρομιά, τους πορτοφολάδες, την ανασφάλεια, την πανταχού παρούσα μόλυνση, την ασχήμια των μεγάλων οικιστικών συγκροτημάτων, τις απαρχαιωμένες και δυσλειτουργικές δημόσιες συγκοινωνίες.

Για ν' απασχολήσει το μυαλό του με κάτι άλλο, ο Γκασπάρ έβγαλε από την τσέπη του μερικά χαρτιά διπλωμένα στα τέσσερα:

την περιγραφή και τις φωτογραφίες της χρυσής φυλακής που του είχε νοικιάσει στο 6ο διαμέρισμα η ατζέντισσά του. Το παλιό ατελιέ του ζωγράφου Σον Λόρεντς. Οι φωτογραφίες ήταν πολύ δλεαστικές και υπόσχονταν έναν ανοιχτό, φωτεινό, αναπαυτικό χώρο, ό,τι πρέπει για τον μαραθώνιο γραφής που τον περίμενε. Συνήθως δεν εμπιστευόταν τις φωτογραφίες, αλλά το σπίτι το είχε επισκεφτεί η Κάρεν αυτοπροσώπως και τον είχε διαβεβαιώσει πως θα του άρεσε. *Και με το παραπάνω*, είχε συμπληρώσει αινιγματικά.

Μακάρι να 'ναί έτσι.

Αναγκάστηκε να περιμένει άλλο ένα τέταρτο μέχρι ο ένας από τους δύο αστυνομικούς να καταδεχτεί να ρίξει μια ματιά στο διαβατήριό του. Ευγενέστατος, δεν του είπε ούτε *Καλημέρα*, ούτε *Ευχαριστώ*, ούτε τον χαιρέτησε δίνοντας πίσω τα χαρτιά στον Γκασπάρ που του ευχήθηκε *Καλή ημέρα να έχετε*.

Μπροστά στις πινακίδες, ξανά σαστισμένος, ο Γκασπάρ, αφού πρώτα πήρε λάθος δρόμο, άλλαξε κατεύθυνση. Κυλιόμενες σκάλες. Διαδοχικές πόρτες που ανοιγόκλειναν αυτόματα αλλά με καθυστέρηση. Διέσχισε βιαστικά τους κυλιόμενους διαδρόμους. Δόξα τω Θεώ, δεν ήταν τόσο άσχετος, ώστε να δώσει στο τσεκ ιν κι άλλες αποσκευές.

Τώρα πια ήταν αρκετά κοντά στην έξοδο του κολαστηρίου. Έβαλε τα δυνατά του για να απομακρυνθεί από τον κόσμο που είχε κατακλύσει την αίθουσα αφίξεων, διέσχισε το πλήθος σπρώχνοντας ένα ζευγάρι που φιλιόταν και δρασκελώντας κάποιους επιβάτες που κοιμούνταν στο πάτωμα. Βλέποντας την περιστρεφόμενη πόρτα και από πάνω την πινακίδα «Έξοδος – Ταξί», θεώρησε πως κάπου εδώ τελείωνε το μαρτύριό του. Λίγα μέτρα ακόμη, και ο εφιάλτης θα ήταν παρελθόν: Θα έπαιρνε ένα ταξί, θα φορούσε τα ακουστικά του, και το μυαλό του θα ταξίδευε ακούγοντας το πιάνο του Μπραντ Μέλνταου και το μπάσο του Λάρι Γκρεναντιέ. Ύστερα, από σήμερα κιόλας το απόγευμα, θα άρχιζε το γράψιμο και...

Η βροχή μετρίασε τον ενθουσιασμό του. Στην άσφαλτο έπεφταν τεράστιες ποσότητες νερού. Ο ουρανός, κατάμαυρος. Η ατμόσφαιρα, καταθλιπτική και ηλεκτρισμένη. Ταξί πουθενά στον ορίζοντα. Στην πλατεία, δυνάμεις καταστολής και σαστισμένοι επιβάτες που δεν ήξεραν πού να πάνε.

«Έχει συμβεί κάτι;» ρώτησε έναν αχθοφόρο που, στωικός, κάπνιζε το τσιγαράκι του δίπλα σ' ένα τασάκι.

«Δεν τα μάθατε; Έχει απεργία, κύριε.»

2.

Την ίδια στιγμή στον Γκαρ ντι Νορ η Μάντλιν Γκριν αποβιβαζόταν από το Eurostar των 9:47 από Λονδίνο.

Τα πρώτα της βήματα σε γαλλικό έδαφος ήταν διστακτικά, καθώς η κοπέλα δυσκολευόταν να εξοικειωθεί με τον χώρο. Τα πόδια της δεν τη βαστούσαν άλλο, και στην κούρασή της έρχονταν να προστεθούν μια υποτροπιάζουσα ναυτία και οι καούρες που της έκαιγαν τον οισοφάγο. Όσο και αν ο γιατρός την είχε προειδοποιήσει ότι η θεραπεία της θα είχε και παρενέργειες, ποτέ δεν φανταζόταν ότι τα Χριστούγεννα θα ένιωθε τόσο χάλια.

Η βαλίτσα που έσερνε πίσω της της φαινόταν σαν να ζυγίζει έναν τόνο. Ο ήχος από τα ροδάκια πάνω στο τοιμέντο έφτανε παραμορφωμένος και πολλαπλασιασμένος στ' αυτιά της, αντηχούσε στο κεφάλι της και της τρυπούσε το κρανίο, χειροτερεύοντας την ημικρανία που την ταλαιπωρούσε από την ώρα που ξύπνησε.

Ξαφνικά η Μάντλιν σταμάτησε και ανέβασε ως πάνω το φερμουάρ του δερμάτινου μπουφάν της με τη γούνινη φόδρα. Ήταν μούσκεμα στον ιδρώτα, είχε ρίγη. Κάποια στιγμή λαχάνιασε και νόμιζε πως θα λιποθυμήσει, μα όταν έφτασε στην άκρη της αποβάθρας, ξαναβρήκε τις δυνάμεις της, λες και η κίνηση του σταθμού την αναζωογονούσε.

Παρά την κακή του φήμη, ο Γκαρ ντι Νορ πάντα ασκούσε μια γοητεία στη Μάντλιν. Εκεί που οι άλλοι έβλεπαν μόνο αταξία

και φόβο, εκείνη έβλεπε καθαρή ενέργεια, συμπυκνωμένη και μεταδοτική. Όχι μια αυλή των θαυμάτων αλλά ένα πολύβουο μελίσσι σε διαρκή κίνηση. Χιλιάδες ζώες και πεπρωμένα που συναντιόνταν εκεί υφαινοντας έναν τεράστιο ιστό αράχνης. Ένα μεθυστικό κύμα, μια φουσκοθαλασσιά που, αν δεν ήξερες πώς να τη δαμάσεις, σε έπνιγε στα νερά της.

Ο σταθμός τής φαινόταν σαν σκηνή θεάτρου που την κατέκλυζαν χιλιάδες ετερόκλητοι ηθοποιοί: τουρίστες, άνθρωποι από τα φτωχά προάστια του Παρισιού, επιχειρηματίες, νεαροί, αστυνομικοί που περιπολούσαν, υπαίθριοι μικροπωλητές, βαποράκια, υπάλληλοι από τα γύρω καφέ και καταστήματα... Παρατηρώντας όλο αυτόν τον κόσμο σε μικρογραφία να κινείται κάτω από τον γυάλινο θόλο του σταθμού, στο μυαλό της Μάντλιν ήρθαν οι διάφανες σφαίρες που της έφερνε η γιαγιά της μετά από κάθε της ταξίδι. Μια τεράστια γυάλινη σφαίρα τής φάνηκε και ο σταθμός, πολύβουη, χωρίς όμως το πλαστικό χιόνι που έπεφτε στο εσωτερικό της –μια σφαίρα που κόντευε να ραγίσει από την πολυκοσμία.

Όταν βγήκε στην πλατεία μπροστά από τον σταθμό, την υποδέχτηκε μια ριπή ανέμου. Ο καιρός ήταν χειρότερος απ' ό,τι στο Λονδίνο: έπεφτε πυκνή βροχή, ο ουρανός ήταν θεοσκοτεινός και η ατμόσφαιρα υγρή και ζεστή. Όπως την είχε ενημερώσει ο Τακούμι, μερικές δεκάδες ταξί εμπόδιζαν την πρόσβαση στον σταθμό. Οι επιβάτες δεν μπορούσαν να μπουν ούτε στα λεωφορεία ούτε στα ΙΧ, έπρεπε να βρουν την άκρη μόνοι τους. Μπροστά σε μια τηλεοπτική κάμερα τα αίματα είχαν ανάψει: Απεργοί και επιβάτες έπαιζαν το συνηθισμένο σκετσάκι που τόσο αρέσει σε εφημερίδες και κανάλια.

Η Μάντλιν απομακρύνθηκε βιαστικά από την ομάδα των ανθρώπων που τσακώνονταν. *Γιατί να μη σκεφτώ να πάρω ομπρέλα;* τα 'βραζε με τον εαυτό της, προχωρώντας προς το μπουλβάρ Μαζαντά. Καθώς περπατούσε στην άκρη του πεζοδρομίου, ένα αυτοκίνητο, περνώντας πάνω από έναν λάκκο με νερά, την πιτσιλίσσε.

Μουσκεμένη και έξαλλη, κατηφόρισε την οδό Σεν-Βενσάν-ντε-Πολ μέχρι το προαύλιο της εκκλησίας. Εκεί, στο τιμόνι ενός διπλο-παρκαρισμένου μικρού κλειστού φορτηγού, την περίμενε ο Τακούμι, έχοντας φτάσει έγκαιρα στο ραντεβού. Το πολύχρωμο παλιό Renault φορτηγάκι του είχε γραμμένη πάνω μια χαρούμενη επιγραφή, που ερχόταν σε αντίθεση με την γκριζάδα γύρω τους: «Ο Εξαιρετος Κήπος-Ανθοπωλείον-Οδός Ντελάμπρ 3Α-75014 Παρίσι» Βλέποντάς τον, η Μάντλιν τον χαιρέτησε με μια πλατιά χειρονομία πριν ανέβει βιαστικά στην καμπίνα του μικρού φορτηγού.

«Hello, Μάντλιν, καλώς όρισες στο Παρίσι!» την υποδέχτηκε ο ανθοπώλης δίνοντάς της μια πετσέτα.

«Γεια σου, μεγάλη, χαίρομαι που σε βλέπω!»

Σκούπισε τα μαλλιά της κοιτάζοντας προσεκτικά τον νεαρό Ασιάτη. Ο Τακούμι ήταν κοντοκουρεμένος και φορούσε ένα βελούδινο κοτλέ σακάκι κι ένα μεταξωτό φουλάρι. Στο κεφάλι φορούσε μια καρό τραγιάσκα, η οποία άφηνε να φαίνονται δυο μικρά πεταχτά αυτιά που τον έκαναν να μοιάζει με ποντικάκι. Είχε κι ένα αραιό μουστάκι, το οποίο έμοιαζε πιο πολύ με μουστάκι αγοριού που μόλις είχε μπει στην εφηβεία παρά με το μουστάκι του Τόμας Μάγκνουμ. Δεν είχε μεγαλώσει καθόλου από τότε που η Μάντλιν έφυγε από το Παρίσι, παραχωρώντας του το ωραίο ανθοπωλείο όπου τον είχε προσλάβει υπάλληλο πριν από λίγα χρόνια.

«Πολύ ευγενικό εκ μέρους σου που ήρθες να με πάρεις, σ' ευχαριστώ», είπε η Μάντλιν ενώ έδενε τη ζώνη στο κάθισμά της.

«Παρακαλώ, σήμερα θα πέρναγες μεγάλη ταλαιπωρία με τις συγκοινωνίες.»

Ο νεαρός ανθοπώλης έβαλε ταχύτητα στ' αμάξι και πήρε την οδό Αμπβίλ.

«Όπως βλέπεις, τίποτα δεν άλλαξε σ' αυτή τη χώρα από τότε που 'φυγες», δήλωσε δείχνοντάς της μια ομάδα διαδηλωτών. «Το αντίθετο, κάθε μέρα που περνάει τα πράγματα χειροτερεύουν...»

«Η τέχνη είναι ένα ψέμα που λέει την αλήθεια...»

Η Μάντλιν, μια Λονδρέζα πρώην αστυνομικός, νοικιάζει το ατελιέ ενός ζωγράφου στο Παρίσι για να προσφέρει στον εαυτό της την απομόνωση που χρειάζεται ώστε να ξαναβρεί τη γαλήνη. Από κάποια παρεξήγηση, εμφανίζεται στην πόρτα της ο Γκασπάρ, ένας μισάνθρωπος Αμερικανός συγγραφέας με τον ίδιο σκοπό: να απομονωθεί για να γράψει το θεατρικό του έργο. Αυτές οι δυο ταραγμένες ψυχές, που αναζητούν απελπισμένα τη μοναξιά, θα πρέπει αναγκαστικά να συνυπάρξουν.

Το ατελιέ ανήκε στον διάσημο ζωγράφο Σον Λόρεντς και αποπνέει ακόμη το πάθος του για τα χρώματα και το φως. Έχει περάσει ένας χρόνος από τότε που ο Λόρεντς, συντετριμμένος από την απαγωγή και δολοφονία του γιου του, πέθανε αφήνοντας πίσω του τρεις πίνακες που έκτοτε έχουν εξαφανιστεί. Μαγεμένοι από την ιδιοφυΐα του, η Μάντλιν και ο Γκασπάρ ενώνουν τις δυνάμεις τους για να ανακαλύψουν αυτούς τους σπάνιες ομορφιάς πίνακες, αλλά, στην προσπάθειά τους να φέρουν στην επιφάνεια το πραγματικό μυστικό, έρχονται αντιμέτωποι με τους δικούς τους δαίμονες.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

www.klidarithmos.gr

ISBN 978-960-645-057-0

9 789606 450570